

Συλλαλητήρια
κι' ἔθνεγεργήρια.

Καὶ συνήρχοντο τὰ πλήθη ὁμοθυμαδὸν ἑστὰς Στήλας
κι' ἦσαν ἄνδρες καὶ γυναῖκες κι' ἦσαν δούλαις, παραμάναις,
κι' ἦκουες ἐδῶ τὰς δούλας κι' ἦκουες ἐκεῖ τὰς σκύλας
κι' ἐπωλοῦσαν μὲ ῥαχάτι οἱ ἀνατολιῖται μάναις.
Κι' ἐν τῷ μέσῳ τόσοῦ πλήθους ὁ Μακράκης ἀνεφάνη
σάν ντοτόρος ποῦ τοῦ κόσμου τῆς μασέλαις συχνοβγάει.

Εἰς αὐτὸ τὸ ἴδιο βῆμα ποῦ ἀνῆλθεν ὁ Μακράκης,
τοῦ θεοῦ τὸν λόγον εἶχε καὶ ὁ Σώμερβιλ κηρύξει
κι' ἴσως ἀνεβῆ ἀκόμη κι' ὁ γνωστὸς Κυλαποθάκης
καὶ διδάξει τοὺς ἀνθρώπους καὶ τὰ μάτια τῶν ἀνοίξει
καὶ γνωρίσει τόσοσ κόσμος, ποῦ καθεὶς ἀγύρτης σέρνει,
ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἀποστόλους ὁ καθένας πόσα πέρνει.

Ἦρχισε λοιπὸν ὁ ῥήτωρ καὶ μὲ τὴ γνωστή σας λίμα
διηγείται τὰ λεμόνια ὁποῦ ἤνυρεν εἰς Καλάμας
καὶ τὸ ξύλινό του πόδι κάποτε κτυπᾷ ἑστὸ βῆμα,
κάποτε ἑστὸ πλήθος δείχνει καὶ τὰς δύο του παλάμας
καὶ κατὰ τοῦ Ὑπουργείου ἐπιτίθεται δριμύς,
ἐν ζητωκραυγαῖς τοῦ πλήθους, ἐν φωναῖς καὶ συριγμοῖς.

Εἰς τὸ ἕνα του τὸ χέρι ἐκρατοῦσ' ἐφημερίδες,
καὶ ὡς ἐκκερμὲς τὸ ἄλλο ἀνεκίνει ἑστὸν ἄερα
κι' ἀνεγίνωσκε ἑστὸ πλήθος ἀτελείωταις σελίδες
κι' ἔσκουζε τὸ πλήθος ὄλον, «κ ό φ τ ο πιά, τρελλὲ πα-
[τέρα».

Κι' ἐκατέβη τέλος πάντων ἀπ' τὴ μαρμαρένια στήλη,
ἐνῶ ἑφώναζαν ἀκόμα καὶ οἱ ἄνθρωποι κι' οἱ σκύλοι.

Ἄλλ' ἰδοὺ ἀπροσδοκῆτως εἰς τὸ βῆμα ἀνεβαίνει
καὶ ὁ κύριος Σιγάλας μὲ πυρόχροον γενειάδα,
— Συμπολιῖται, ἀνακράζει, μὲ φωνὴ σάν βραχνιασμένη
ἀγαπᾶτε τὸν Μακράκη, τὸν λουφὲ καὶ τὴν Ἑλλάδα
κι' ἡ σημαία μας θὰ φθάσῃ ὄχι μόνον ὡς ἑστὴν Πόλι,
ἀλλ' ἀκόμη, ὡς νομίζω καὶ ἑστὴν οἰκουμένη ὄλη...

Δὲν ἐπρόφθασε τὴν φράσιν εὐκρινῶς νὰ τελειώσῃ,
κι' ἕνας μὲ σφερκιά τοῦ δίνει γιὰ νὰ κάμῃ ἄλλο χάζι
κι' ἐνῶ σκέπτεται ὁ ῥήτωρ ἂν συμφέρῃ νὰ θυμώσῃ,
ἕνας ἄλλος τὸ καπέλο ὡς ἑστ' αὐτῆς τοῦ καιεβάζει.
Συμπολιῖται, ψιθυρίζει, ἐν φρικώδει ἀγωνία,
μὴ κτυπᾶτε τὸ καπέλο, ζήτω ἡ Μακεδονία!

Εἶπε κι' ἔξαφνα τὸ βάζει ἀνεπίστως ἑστὴν τρεχάλα,
ἔχων τὸ ἕψηλό καπέλο φυλαγμένον ὑπὸ μάλης,
ἀλλ' ἀμειλικτον τὸ πλήθος ἐκυνήγει τὸν Σιγάλα
μετ' ἀλλασαγμῶν καὶ ζήτω καὶ συγχύσεως μεγάλης.
Κι' ἂν δὲν ἤρχετο τυχαίως ἐν χωροφυλάκων σῶμα,
θαῖτρωγε σβεργιαῖς ὁ ῥήτωρ ἕως σήμερον ἀκόμα.

Περὶ Παρνασσοῦ
ὡς ἐκ περισσοῦ.

Εἰς τοῦ συλλόγου Παρνασσοῦ τ' ἀγαπημένα μέλη
θερμὰ εὐχριστήρια καὶ ὁ Ρωμηὸς μας στέλλει,
διότι ἑστὸ συμπόσιον τῆς Κηφισσιᾶς ἐκλήθη
κι' ἐκ τῶν λαμπρῶν του φαγητῶν πολὺ εὐχαριστήθη.
Κι' εἶναι πολὺ παρήγορον κανεὶς νὰ τὴν τυλῶνῃ,
ὅποταν μάλιστα λεπτὸν πρὸς τοῦτο δὲν πληρῶνῃ.

Ἐστὴν Κηφισσιᾶ
λαμπρὰ κρασιᾶ.

Εἶναι γνωστοὶ ἑστὴν Κηφισσιᾶ τοῦ Γεωργαντιᾶ οἱ οἶνοι,
πίνει κανεὶς καὶ πάντοτε ἐπιθυμῆ νὰ πίνῃ.
Τοῦτο γνωρίζει ὁ Ρωμηὸς καὶ τὸ διακηρύττει,
καθόσον ἤρξε ἀπ' αὐτοὺς σ' ἑνὸς γνωστοῦ του σπῆτι
κι' ἀντιληφθεὶς πῶς τὸ κρασι τῆς Κηφισσιᾶς δὲν παίζει,
εὐθύς ἐκλήθη μόνος του εἰς δευτέρον τραπέζι.

Τῷ Βαλαωρίτῃ
ὁ Ρωμηὸς κηρύττει.

Τὰ μέλη τῶν Εἰσαγγελῶν ἐσχάτως συνελθόντα,
ὅπως σκεφθοῦν καὶ διὰ σέ, γενναῖε Ξενοφῶντα,
τοῦτέστι τ' ἀπαιτούμενα ἂν κέκτησαι προσόντα,
πρὸ πάντων δὲ τὸ γεῖμά σου ὑπ' ὄψει των λαβόντα,
ἄτε καὶ σέ ἑστὰς ἐκλογὰς οἰκτρῶς ἀποτυχόντα,
σ' ἀναγνωρίζουν μέλος των καί... τὸ τραπέζι βρόντα!..

Μερικαὶ συστάσεις
γιὰ διασκεδάσεις.

Ὅποιος θέλει, κύριοί μου, τὴν πρωτεύουσάν ν' ἀφήσῃ,
ὅποιος ξέρεῖ μὲς ἑστῆς ὥραις τῶν καυμάτων νὰ γλεντᾷ,
ἑστὸ ἀθάνατο Μαροῦσι ἄλλοις μέραις ἄς καθίσῃ,
ἑστὸ λαμπρὸν Ξενοδοχεῖον τοῦ Κωστῆ Χαίμαντᾶ.
Περιποίησις μεγάλη, θαυμαστὴ καθαριότης,
νοικοκύρης ὅπως πρέπει καὶ κρασι ῥετσίνας πρώτης
μ' ἄλλα λόγια τὰ λεπτά σας δὲν πηγαινούν ἑστὰ χαμένα
καὶ γιὰ νὰ βεβαιωθῆτε, ἐρωτήσατε κι' ἐμένα.

Μὲς ἑστὰ δένδρα, ἑστὸ ποτάμι, ἑστῆς Καλοκυθοῦς τὰ μέρη,
ποῦ ἐμπνέονται κι' οἱ πλέον ἀκαλλαίσθητοι πεζοί,
ὅποῦ ἄσματα βατράχων γλυκὺς ζέφυρος σᾶς φέρει,
θὰ εὐρῆτε τὸ μεγάλο τοῦ Ματρώζου μαγαζι.
Καὶ ἀμέσως μόλις πᾶτε σᾶς συστήνω πρῶτα πρῶτα
νὰ προστάξετε πιλάφι ἀνεκτίμητο μὲ κότα.

Τοῦ Ῥωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἑστὸ τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν Ἐξοφρονούντων — νύκτα ἑμέρα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσοσ,
μ' οὐρητήρια, σαντοόρτζα — καὶ μὲ μάνδρα μὲ γατδοόρτζα.